

Лора Джо Роуланд

ОТОНЕ

Р ПОНСКИ
ЗАГАДКИ

ЛОРА ДЖО
РОУЛАНД

ОТ ОМЕ

Превод от английски
Жана Тотева

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **tryst**

СОФИЯ
2014

Никаква част от произведението не може да бъде използвана без разрешението на издателя.

Това е художествено произведение. Всички герои, институции и събития, отразени в този роман, са или плод на авторското въображение, или са адаптирани.

The shogun's daughter
(Sano Ichiro Novels)
Copyright © 2013 by Laura Joh Rowland.
All rights reserved.

© Жана Тотева, превод, 2014 г.
© Дея Вълчева, корица, 2014 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2014 г.

ISBN 978-954-398-330-8

Голямото земетресение, което разлюлява Япония през 1703 г., изравнява със земята по-голямата част от Едо, предизвиква огромна вълна цунами, причинява смъртта на хиляди хора и слага началото на поредица от нещастия. В ритуален опит да доведе по-добри времена правителството сменя името на ерата от Генроку на Хоей. Но и това не помага. През май 1704 г. на двадесет и седем годишна възраст умира дъщерята на шогун Цурухиме. Нейната смърт има сериозни последици за бъдещето на режима Токугава. Тя е единственото дете на шогун. И практически няма вероятност той да има други деца. Смъртта на Цурухиме го лишава от шанса да има внук, който да наследи трона. Исправен пред мисълта за смъртността си, той е поставен под натиск да избере наследник. Според някои исторически източници дворецовият управител Янагисава, дългогодишният съветник на шогун, се опитва да представи своя собствен син, Йошисато, за син на шогун. Ако успее, Йошисато ще бъде следващият шогун, а Янагисава ще управлява Япония чрез него. Други източници отричат тази история. Но дори и Янагисава да се е опитал да осъществи подобен дързък план, не е успял. Шогунът осиновява племенника си, Токугава Иенобу, и го определя за свой официален наследник и приемник на трона. Но въпреки това проблемите продължават. През 1704 г. майката на шогун, госпожа Кейшо,

умира на седемдесет и осем годишна възраст. През 1707 г. ново земетресение разтърсва Япония и Фиджи изригва. През 1709 г. шогунът умира от морбили по време на епидемия. Иенобу става шогун.

„Дъщерята на шогуна“ е епизод в моята версия на това какво би могло да се е случило в онези бурни, размирни времена.

ЕДО*, МЕСЕЦ 4,
ХОЕЙ, ГОДИНА I**
(тоест Токио, май, 1704)

* Старото име на Токио. Столица на Япония от 794 до 1868 г.
е Киото (Хеянкио) – бел. ред.

** Март 1704 до април 1711 г. – бел. ред.

Пролог

Стенания изпълваха стаята, осветена от един-единствен мъждукащ фенер. Под юргана на леглото се гърчеше млада, измършавяла жена. Лицето ѝ, грозна маска от подути гнойни пъпки, бе покрито със сиви струпеи, които скриваха чертите ѝ, затваряха очите ѝ и се впиваха в устните ѝ като пиявици. Пришките по скалпа ѝ сълзяха и пускаха кървава слуз върху възглавницата през остриганата коса. Тя скимтеше в агония, треска и делириум.

Една сестра, облечена в синьо кимоно, забулена в бяло було, коленичи до леглото. Тя потупа младата жена по ръцете, които бяха в ръкавици, за да не разчесва пъпките, и ѝ зашепна успокоително. Върху една ниска масичка, поставена на настлания с *татами* под, имаше тасове, намокрени парчета плат и керамични бурканчета с лекарства, а върху друга бяха наредени множество месингови тамянови кадилници. Димът от тях насищаше въздуха с горчива, остра мъгла, имаща за цел да прогони злите духове на болестта. През върбалака на мочурищата, изобразени на фреските по стените, надничаха чапли, жерави и гъски, като лешояди, чакащи за прясна плячка. Нарисуваните водни лилии сякаш се разлагаха в зловоние на загниващата плът на младата жена.

На вратата висеше завеса от бяла марля. Зад нея се суетяха две неясно очертани фигури. Застанали в тъмния коридор пред стаята на болната, те надничаха

през крехката преграда, която ги предпазваше от заразяване. Едната фигура бе на мъж, облечен в копринено кимоно с пищни шамповани мотиви, върхно палто и развяващи се шалвари. Къси крака крепяха дългия му торс с широки рамене. Темето на главата му бе обръснато в самурайски стил – косата му, стегната в обичайния кок, лъщеше, обилно намазана с масло от голтерия. Придружаваше го една стара жена. Скромната ѝ сива дреха скриваше слабо и безформено тяло, досущ като на скелет. Изпъстрената със сребърни кичури черна коса, свита на кок и забодена с гребени от японски лак, обрамчваше тясно лице, чиято дясна страна бе обезобразена, с мускули, свити на топка, а окото ѝ бе наполовина затворено, сякаш я болеше.

– Нищо ли повече не може да се направи за нея? – попита мъжът.

– Нищо, според лекарите. – Дикцията на жената беше ясна, културна. – Казват, че едрата шарка не винаги е фатална, но при Цурухиме тя е в тежка форма. – После добави сприхаво: – Нещо, което би трябвало да си чул, ако се беше прибрал вкъщи през последните няколко дни.

Ядосан, мъжът зае отбранителна позиция:

– Имах много важна работа.

– И какво би могло да е по-важно от това да си до смъртния одър на съпругата си?

Мъжът си пое въздух през зъбите.

– Дано поне не продължи дълго!

– Сигурно ще си много доволен – каза възрастната жена.

– Не мисля за себе си – намусено отвърна мъжът.

– Мисля за Цурухиме. Не искам да страда и да се мъчи повече.

– Колко жалко, че не беше толкова загрижен за нея, когато това все още би могло да има някакво значение.

Мъжът хвърли ядосан поглед към старицата.

– Слава на боговете, вече няма да ми се налага да търпя такава дърта сплетница като теб да ми се меси в работите.

Жената стоеше неподвижно, като поразено дърво в буря. Обезобразеното ѝ лице се втвърди от решимост да обуздае гнева си.

– Трябва да благодариш на боговете, ако не те накажат за злините ти някой ден!

Движенията на младата жена в стаята спряха. Стенанията ѝ затихнаха до слаб хленч, после престанаха съвсем. Мъжът и старицата наблюдаваха в жлъчно мълчание. Дишането на младата жена се ускори, стана по-шумно, после спря. Гръдта ѝ се надигна и отпусна за последен път.

Старицата пристисна ръка върху устата си. По пръстите ѝ се стекоха сълзи. Мъжът изду бузи и издаде звук, който изразяваше по-скоро облекчение, отколкото съжаление.

Сестрата вдигна чифт дървени пръчици, обвити с памук в краищата. Натопи памука в чаша вода. Навлажни напуканите, изприщени устни на младата жена, извършвайки свещенодействието на *мацуго-но-мизу* – водата на последния миг, финалния опит за съживяване на мъртвеца. Младата жена не преглътна и не помръдна. Водата покапа от устните ѝ, проблясвайки в светлината на фенера. Сестрата погледна към вратата и поклати глава.

Двамата зрители стояха обединени от мрачни предчувствия. Поне единият от тях знаеше, че тази смърт изглежда по-сложна, отколкото изглеждаше. И двамата знаеха, че тя ще има сериозни последици. Старицата се обърна към мъжа. Плачещите ѝ очи бяха толкова пълни с печал, че той не можеше да ги погледне. Тя заговори с предизвикателен тон.

– Кой иска да каже на шогуна, че дъщеря му е мъртва?

1

● ГЛАВА

Пет месеца след земетресението в Едо замъкът представляваше гигантска строителна конструкция, извисяваща се на хълма над града. Нови каменни подпорни стени крепяха възходящите слоеве на терасираната земя. Стражевите кули над стените се катереха все по-високо нагоре, докато зидарите ги поправяха. Сградите вътре в дворовете на всяко ниво бяха опасани от мрежите на бамбукови скелета, които гъмжаха от работници. Оживяван от човешката дейност, замъкът изглеждаше така, сякаш се движи в скелето, като живо същество, борещо се да се измъкне от пашкула си. Навсякъде из осветения от слънцето град отдолу се чуваше звън на триони и чукове – рождените викове на един град, издигащ се от руините с бясно, неистово темпо.

Дворцовият управител Сано Ичиро водеше процесия от служители самураи към двореца, сърцето на замъка, намиращ се на най-високата тераса. Кафявите керамични керемиди, наскоро излезли от пещта, блестяха върху новите, свързани помежду си конструкции, чиито чемберосани стени бяха покрити с ослепително бяла хоросанова мазилка. Нови фиданки бяха заменили изкоренените от земетресението или изгорените от последвалия пожар стари дървета. Нов бял чакъл покриваше пътеките, по които Сано и колегите му вървяха през глъчката, идваща от строежа и другите части на двореца. Въздухът проблясваше от дървените стърготини, които падаха на черните церемониални одежди на мъжете, украсени със златните им фамилни гербове, по избръснатите им темета, по

намазаните им с благовонни масла кокове и по двата меча, които всеки от тях носеше на кръста си.

Огами Каору, член на Съвета на старейшините, който представляваше главния управляващ орган на Япония, вървеше до Сано.

– Каква е причината за това спешно събрание?

След земетресението той бе остарял много бързо, както и почти всички други познати на Сано. Тъжните бръчици на доскоро младежкото му лице се съчетаваха с преждевременното побеляване на косите му.

– Колкото ти можеш да отгатнеш, толкова и аз.

Земетресението не бе пощадило и Сано. На четирidesет и шест годишна възраст, той се чувстваше два пъти по-стар. Всяка сутрин, когато се погледнеше в огледалото, виждаше още сиви нишки в черните си коси, а бръснатото му теме блестеше в сребрист оттенък. Бе работил ден и нощ, в продължение на цели пет месеца, за да възстанови града и обширните отдалечени райони, разрушени от земетресението.

– Заместник-главнокомандващият на шогунa е в същото информационно затъмнение както и всеки друг, а? – каза Огами. – Това е лош знак.

Процесията тръгна нагоре по стъпалата към двореца, мина покрай часовите и влезе в приемната зала. Сладката миризма на свежо дърво и нови *татами* облагородяваше въздуха. Нова фреска украсяваше стената зад подиума – пурпурни ириса, цъфтящи покрай синьо-сребриста река на златист фон. Покрай стените бяха подредени повече войници от обичайното. Генерал Исогай, командирът на армията на Токугава, бе до подиума. Тялото му бе все така яко и мускулесто, кръглата му глава изпъкваше над дебелия му врат, но цветът му беше прекалено червен.

Докато мъжете коленичеха на местата, определени от ранга им, се надигна ропот.

– Защо са всички тези допълнителни войници? Да не би шогунът да очаква да се стигне до някакви насилнически действия?

– Може, ако става дума за нова серия повишения и понижения.

– Странни времена настанаха. Дори ако си се представял великолепно на поста си в продължение на години, пак има възможност да бъдеш понижен, за сметка на някой, който може да достави провизии от провинциите или да внесе допълнителни данъци в хазната на правителството.

– Колко още подобни катаклизми може да понесе всеки?

Земетресението бе разрушило повече кариери, отколкото Сано си бе дал труд да запомни. Той седеше на издигнатата секция на пода непосредствено под подиума. Огами и другите четирима възрастни мъже от Съвета на старейшините седяха в редица от дясната му страна. Генерал Исогай дойде и тронаво се стовари на колене от лявата страна на Сано. Изхриптя и се хвана за гърдите. Въздухът се изпълни с телесна топлина и с мирис на пот. Нервите на Сано вибрираха от напрежението, което се бе натрупало в атмосферата след земетресението. Непрестанната работа бе подложила на изпитание издръжливостта на колегите му и на него самия, и бе изчерпала физическите и умствените им резерви. Той също не знаеше колко още ще могат да понесат те.

Вратата зад подиума се отвори. Мърморенето мигом стихна при появата на шогуна. Той изглеждаше с десетилетие по стар от петдесет и осемте си години, макар Сано да знаеше, че не си е помръднал и пръста за възстановяването на разрушенията от земетресението. Крехките му рамене под златните брокатени одежди бяха прегърбени. На плешивата му глава, на която едва имаше коса за малък кок, бе поставено

цилиндрично черно кепе – знакът на неговия ранг. Кожата на аристократичното му лице приличаше на намачкана, жълтеникава хартия. Облягаше се на дванадесетгодишния син на Сано – Масахиро.

Момчето настани шогуна на възглавниците върху подиума, после коленичи зад него. Косата му бе сресана на дълъг перчем, вързан с лента, в стила на самурай, който все още не е достигнал пълнолетната възраст от петнадесет години. Той бе висок и строен, силен от упоритите упражнения по бойни изкуства, а от хубавото му, зряло лице, гледаха интелигентни очи. Щом погледнеше сина си, всеки път Сано пламваше от гордост. Масахиро заемаше длъжността ръководител на частните покои на шогуна, пост, който си бе извоювал, доказвайки способностите си, след като по-възрастни и по-квалифицирани прислужници бяха загинали в земетресението.

Всички се поклониха на шогуна. Той вдигна ръка във формален, небрежен поздрав и заговори:

– Преживяваме, тъй, доста мрачни дни след земетресението. Това беше най-ужасното природно бедствие в моето управление. – Някакъв нов трепет мъчеше тъничкия му глас. – Надявах се, че като се промени името на ерата от Генроку на Хоей, нещата може да се оправят. – Винаги когато някакво нещастие нападнаше Япония, императорът обявяваше нова ера, в ритуален опит да доведе по-добри времена. – Но уви, не стана. Боя се, че имам ужасни новини. Моята дъщеря Цурухиме умря от шарка снощи.

Сано и останалите мъже в стаята свалиха погледи надолу, разтревожени от новината за още една смърт. Жертвите на земетресението надвишаваха сто хиляди души – по-голямата част бяха смазани по време на труса, други изгоряха в пожарите, удавиха се в придошлите цунамита или загинаха от болестите, разразили се впоследствие. Сано си помисли за Фу-

кида, един от любимите му васали, който също бе намерил смъртта си. Чувстваше се късметлия, но същевременно и виновен за това, че съпругата му и двете му деца бяха живи и невредими, и се чувстваха добре. Почувства сигнал за тревога във въздуха, като воал от дим.

Никой не познаваше лично Цурухиме. През целия си живот тя бе живяла в уединение. Присъстващите се разтревожиха не толкова от нейната кончина, колкото от отражението на трагичното събитие върху шогуна, чиито прищевки властваха над живота и смъртта на всички.

– Противоестествено е да надживееш собственото си дете! Как можа да се случи точно на мен? – Гневът запали по едно червено петно на всяка от жълтеникавите бузи на шогуна. – Това не е честно!

Той очевидно бе забравил колко много родители бяха загубили децата си наскоро, по време на бедствието. Сано не се изненада от факта, че шогунът е по-загрижен за своите чувства, отколкото за смъртта на дъщеря си, която бе починала съвсем млада, едва на двадесет и седем години – той бе най-егоистичният човек, когото познаваше.

– Но поне съм доволен, тъй, че бях далеч от Цурухиме, когато е заболяла. Защото и аз можех да се разболея от шарка! – Шогунът изглеждаше ужасен от тази мисъл, вместо да съжалява, че не я е посетил или че не се е сбогувал с нея. – Нейната съдба ме накара повече от всякога да осъзная смъртността си. Аз също бих могъл внезапно да бъда отнесен от злия дух на смъртта! И ето заради това... – Той направи пауза, за да предизвика напрежение. – Дойде моментът, тъй, да определя моя наследник.

Прокашлянията на присъстващите замаскираха уплашените възклицания. Много години членовете на клана Токугава се състезаваха да манипулират шо-

гуна да завещае шогуната на някое от техните деца. Служителите бяха подкрепяли различни претенденти в надеждата за тяхното благоволение впоследствие, в случай на успех. Същото правеха и *даймио* – феодалните владетели, които управляваха японските провинции. Сега спекулациите и състезанието бяха на път да приключат. Взрив от ужас избухна в Сано.

Той знаеше какво ще се случи. Беше се борил да го предотврати, но не бе успял.

– От много години отлагам да определя наследник, защото, тъй, нямах син – каза шогунът. – Нямах желание да осиновя някой мой роднина като наследник. – Това бе обичайната практика при мъже, които оставаха без синове, но шогунът отчаяно искаше да бъде наследен от плод на собствените си чресла. – Молих се да стана баща на мъжко отроче. Надявах се, че поне Цурухимае, тъй, ще ми роди внук, който да е мой пряк потомък. Е, и тази надежда изчезна. Благодарение на боговете, аз повече не се нуждая от нея.

Облекчението в гласа му силно подразни Сано, който безкрайно много обичаше собствената си малка дъщеричка Акико и не можеше да си представи да я третира просто като стока за разплод.

– Но боговете са ме благословили със син, за чието съществуване доскоро нямах никаква представа. Сега ви представям моя официален наследник. – Шогунът плесна с ръце. – Ето, Токугава Йошисато, моят новооткрит син, следващият управник на Япония.

Вратата встрани от подиума се отвори. Един млад самурай излезе от нея и се качи до шогуна. Набитото му, жилаво тяло бе облечено в сребристи одежди със златистомедни оттенъци. Той коленичи от дясната страна на шогуна. Имаше хубаво, широко лице с овална брадичка, а косо поставените му очи бяха сериозни и предпазливи. Публиката реагира на появата

му с изражения, вариращи от одобрение до предпазливост и до ужасен гняв, какъвто чувстваше Сано.

– Ако Йошисато наистина е син на шогунa, тогава и китовете ще могат да летят – измърмори генерал Исогай.

Всеизвестен факт бе, че шогунът предпочита секса с мъже, вместо с жени. Това, че имаше дъщеря, беше истинско чудо. Сано не можеше да повярва, че шогунът е баща на Йошисато дори и в най-смелия полет на въображението си.

– Милостиви богове! – прошепна старейшината Огами. – Това наистина се случва. Шогунът ще постави мнимия си син начело на правителството!

Йошисато седеше неподвижен и спокоен, с впечатляващ за седемнадесетте му години самоконтрол. Сано го познаваше съвсем бегло, но подозираше, че е достатъчно умен, за да разбира, че макар да не е лишен от поддръжници, искащи той да наследи режима, има и много политически врагове, които биха искали да видят как изчезва от лицето на земята, включително и приятелите на Сано.

След Йошисато на подиума се качи още един мъж.

– А ето и осиновителя на Йошисато – моя добър приятел Янагисава Йошиасу – каза шогунът.

Янагисава беше единственият познат на Сано, чийто външен вид се бе подобрил след земетресението. Бедствието сякаш бе укрепило неговата висока, стройна фигура и увеличило поразителната му мъжествена красота. Кожата му сияеше от здраве, тъмните му, бистри очи блестяха.

Силна омраза закипя у Сано, докато гледаше как Янагисава коленичи отляво на шогунa. Двамата с Янагисава бяха врагове от петнадесет години, откакто Сано постъпи на служба при шогунa. Янагисава, който по това време бе дворецов управител, видя в негово лице съперник. И започна да прави всичко по си-

лите си, за да унищожи Сано – саботираше работата му, подронваше авторитета му, подливаше му вода пред шогун. Стандартна практика беше служителите да си служат с интриги, злепоставяне и мошеничества, за да се домогнат до по-висши постове, но Янагисава освен всичко бе изпратил убийци срещу Сано и бе нападнал семейството му. Докато отбраняваше себе си, рода си и честта си, Сано също бе нанесъл на Янагисава няколко сериозни удара. Съперничеството помежду им вървеше в непрестанен цикъл. Съдбата се усмихваше на единия и изневеряваше на другия, и обратно. Сега Янагисава се смееше безочливо и триумфално в лицето на Сано.

Макар че понастоящем той бе дворецов управител, по-силният в кръвната им вражда, а Янагисава нямаше никакъв пост в правителството, се явяваше осиновител на официалния наследник на шогун. Той току-що бе спечелил най-голямото си предимство пред Сано: влияние върху следващия шогун, солидна опора за бъдещето. И Сано знаеше, че той го бе постигнал с чиста, възмутителна измама.

– „Осиновител“, задника ми осиновител. – Лицето на генерал Исогай почервения от яд.

– Ако той не е истинският баща на Йошисато, тогава аз съм императорът на Китай – прошепна Огами.

Шогунът сияеше, седнал като в капан между Янагисава и Йошисато. Всички присъстващи се обърнаха към Сано. Враждебност блестеше в очите на онези, които бяха решили да повярват, че Йошисато е син на шогун и одобряваха решението за обявяването му за наследник. Сано чувстваше и как надеждата на съюзниците му, които не вярваха и не одобряваха случващото се, го бодеше като игли, забити в кожата му.

– Това е последният ти шанс да попречиш на най-злия си враг и на копелето му да завладеят Япония – прошепна му генерал Исогай.

– Дай най-добрия си изстрел – подтикна го и Огами с тих, трескав глас.

Сано беше лидерът на хората, които се опитваха да отстранят Йошисато. Съюзниците му или се страхуваха твърде много, или бяха достатъчно благоразумни, за да се нагърбят с тази работа. Сано не знаеше дали фактът, че той се е ангажирал с нея, е израз на по-голям кураж или на по-голяма глупост, но той трябваше да обезвреди Янагисава, или Янагисава щеше да вземе не само мястото му в двореца, а и главата му. А и негов дълг бе да предпази своя господар и режима Токугава от заговора на Янагисава за заграбване на властта. Това беше *Бушидо*, Пътят на война, самурайският код на честта, по който живееше Сано.

Преди да успее да заговори, един мъж в предната редица на по-ниското ниво на пода се изправи на коленете си. Имаше закърняла фигура с гърбица. Това беше Токугава Иенобу, синът на покойния по-възрастен брат на шогуна.

– Чичо, моля те да ме извиниш. – Гласът му звучеше така, сякаш с огромни мъки го изцеждаше от себе си. Горните му зъби стърчаха над ненормално малката му долна челюст. Тези деформации произтичаха от наследствено костно заболяване. – Трябва да кажа, че този момент е изключително неподходящ за определянето на наследник.

Раменете на Янагисава леко се повдигнаха: той очакваше възражение от страна на Иенобу и не се боеше от него. На лицето на Йошисато падна сянка на предпазливост.

– Не те извинявам – сопна се шогунът. – Защо пък да е неподходящ, обясни ми, моля ти се!

– Вие току-що преживяхте трагичната загуба на вашата дъщеря – каза Иенобу. – Емоциите влияят на преценките ви.

– Негово превъзходителство осъзнава, че е от неотложна важност да обяви наследника си – намеси се Янагисава с мек, разумен глас. – Неговият син е законният му приемник.

– Защо не можеш да бъдеш щастлив заради мен, заради това, че имам наследника, който винаги съм искал? – изскимтя шогунът към Иенобу. – Защо искаш да изпариш, хъх, удоволствието ми?

– Това е последното нещо, което искам да направя, чичо – каза Иенобу, който толкова отчаяно искаше да избегне гнева на шогуна, колкото и да промени мнението му. – Просто мисля, че би трябвало да обмислите алтернативите, преди да вземете такава сериозно решение за бъдещето на режима.

Шогунът объркано се намръщи:

– Какви алтернативи?

– Почитаеми татко, може би Иенобу иска той самият да бъде номиниран за ваш приемник.

Йошисато говореше с почитителен тон, докато излагаше основните мотиви на съперника си.

– Вярно ли е това, племеннико? – запита шогунът. Той мразеше амбициозни хора, които открито се домогваха до благоволенieto му.

– Съвсем не, чичо – побърза да каже Иенобу.

Сано обаче знаеше, че Иенобу е положил огромни усилия, за да спечели благоразположението на шогуна. Преди Йошисато да се появи на сцената, Иенобу беше очевидният наследник. Силното желание на племенника да се отърве от младежа и да си възстанови предишния статут бе очевидно за всеки, освен за шогуна.

– Просто вие научихте за Йошисато съвсем наскоро... и при толкова странни обстоятелства.

Иенобу се плашеше да заяви, че не вярва Йошисато да е дете на шогуна. Сано скочи в огъня, въпреки че оспорването на решението на шогуна, дори и за

негово добро, го изправяше на тесен път, граничещ с държавната измяна. Да се обяви срещу новопоявил се наследник на шогуната, означаваше открито да рискува живота си.

– „Странни“ е слабо казано, Ваше Превъзходителство. – Сано повтори историята, която Янагисава бе разказал, когато внезапно бе пробутал Йошисато на шогуната. – Преди осемнадесет години дворцовият астроном разчита пророчество в звездите: Вие ще станете баща на син, но ако той не бъде скрит още от раждането му, вие ще бъдете убит в земетресение, което ще поразии Едо през шестнадесетата година на Генроку...

Иенобу хвърли благодарствен поглед към Сано и продължи:

– Астрономът доверява пророчеството си на Янагисава. Янагисава нарежда да му се докладва за всяка бременна жена от женските покои в двореца – на него и на никой друг. Скоро подир това вашата наложница госпожа Сомеко открива, че очаква дете от вас. Тя казва на Янагисава, който я прибира в своя дом. Там тя ражда Йошисато.

– Янагисава осиновява и отглежда Йошисато като свое собствено дете – продължи Сано. – Той крие кой е истинският баща на детето. Преди пет месеца земетресението се случва, точно по разписание. Ваше превъзходителство оцелява. Опасността е преминала. Янагисава разкрива тайната: *Йошисато е ваш син.*

Янагисава бе вкарал Йошисато на първо място в линията на унаследяване, за да си гарантира, че той – като осиновител – ще бъде мощта и властта зад следващия диктатор.

Шогунът се усмихваше и кимаше, докато слушаше, като дете, което се радва на любимата си приказка за приспиване.

– Не е ли това наистина едно необикновено чудо?

– Толкова е необикновено, че според мен не би трябвало да го приемате безрезервно.

Лицето на шогун се помрачи от раздразнение.

– Тъвъ, да, ти каза същото, когато за пръв път чу за Йошисато. И аз помислих, че имаш основание.

– Ето затова посъветвах Негово Превъзходителство да възложи на теб да разследваш произхода на Йошисато – любезно каза Янагисава.

Сано подозираше, че Янагисава е предложил разследването, защото е сигурен, че няма да открие никакво доказателство, което да разобличи лъжата му за Йошисато.

– Разследването ми още не е приключило – отговори той.

– Имаште четири месеца – каза Йошисато. Под младият му мъжествен глас се криеше острие от стомана. – Доказахте ли, че шогунът не е мой баща?

– Не – призна Сано. – Но не съм доказал и че Негово Превъзходителство ви е баща.

Той беше разпитвал служители, наложници, пазачи и слуги в женските покои на двореца, които бяха живели или работили там, когато Йошисато е бил заченат. Обратно на всеизвестния факт, че шогунът почти никога не е спал с жена, свидетелите се кълнях, че той е прекарал много любовни нощи с госпожа Сомеко. Сано подозираше, че те са подкупени или заплашени от Янагисава.

– Моят доктор анализира чертите на Йошисато и откри, тъвъ, поразителни прилики с моите – каза шогунът. Сано хвърли съмнителен поглед към Йошисато. Младежът никак, ама никак не приличаше на шогун. – И госпожа Сомеко може да свидетелства, че аз съм бащата на Йошисато.

– Тогава защо не го е направила? – обърна се Сано към Янагисава. – Защо я държиш затворена в къщата си, вместо да ми позволиш да я разпитам?

– Тя е прекалено деликатна, за да бъде подлагана на разпит – каза Янагисава.

– И астрономът ли е прекалено деликатен? Не можах да разпитам и него. Изглежда е изчезнал!

Янагисава се усмихна самодоволно.

– При целия си детективски опит, защо не можеш да го откриеш?

Той намекваше за предишната длъжност на Сано като *сосакан сама* на шогуна – неговия най-почитаем следовател на събития, ситуации и хора. Сано подозираше, че няма да може да открие астронома, защото Янагисава вече го бе убил.

– Ти си единственият свидетел на пророчеството на астронома относно Йошисато и земетресението. – Той се обърна към шогуна. – Склонен ли сте да приемете произхода на Йошисато въз основа на думата на един-единствен свидетел? – Сано вярваше с цялото си сърце, че Йошисато е син на Янагисава, който го пробутва за дете на шогуна.

Шогунът упорито сви тънките си устни.

– Да. Янагисава е мой скъп стар приятел. Аз му вярвам безрезервно. Той иска най-доброто за мен. Той не би излъгал.

– Ако той иска най-доброто, тогава би трябвало с радост да помогне на моето разследване. – Сано отново се обърна към Янагисава. – Защо не посъветваш Негово Превъзходителство да ми даде малко повече време? Защо не ми позволиш да разпитам госпожа Сомеко и астронома? Със сигурност най-доброто би било проучването на произхода на Йошисато да бъде завършено, за да не може никой да оспорва неговото право да управлява Япония.

От публиката се надигна одобрително мърморене. Сано си даде сметка, че неговите съюзници мислят, че той все още има шансове да докаже, че Йошисато е самозванец, а поддръжниците на Янагисава явно

бяха убедени, че произходът на Йошисато ще бъде потвърден.

– Би ли предпочел Ваше Превъзходителство да рискува с поставянето на един човек, който не е ваша кръв и плът, начело на диктатурата Токугава? – попита Сано.

Шогунът се сви при този кошмарен сценарий.

– Амиии...

– Добър удар – прошепна старейшината Огами на Сано.

Йошисато докосна ръкава на шогуна.

– Моля да ме извините, но ако има и най-малка вероятност аз да не съм наистина ваш син, то бих предпочел да си тръгна, вместо да наследя място, което не заслужавам.

Поведението му преливаше от искреност.

Публиката зашумя изненадано. Кой би отхвърлил шанса да стане шогун? Сано отвори уста да обяви, че Йошисато блъфира и да каже на шогуна да го пусне да си върви. А също и Иенобу. Но Янагисава изпревари и двамата.

– Колко безкористен и самоотвержен е Йошисато! – почтително каза той. – Готов е да пожертва правото си да управлява Япония, за да няма никакви съмнения и да предпази Ваше Превъзходителство.

– Леле, какъв изпечен измамник е това копеле! – промърмори генерал Исогай.

Шогунът гледаше Йошисато с благоговение и избърса една сълза от окоето си. Янагисава продължи.

– Изборът е ясен, Ваше Превъзходителство. Послушайте дворцовия управител Сано и прогонете Йошисато. Или приемете Йошисато за ваш син и бъдете щастлив.

– Това не са единствените възможности – възрази Сано. – Ваше Превъзходителство може да позволи разследването да продължи и ако то потвърди произ-

хода на Йошисато, тогава вие спокойно ще можете да го номинирате за ваш приемник.

Иенобу се вкопчи в шанса да възстанови собствената си надежда да наследи диктатурата.

– А ако произходът му се окаже фалшив, ще предотвратите допускането на ужасна грешка.

Шогунът се разкъсваше от колебание. Никой не помръдваше, никой не издаваше и звук. Напрежението изсмуга въздуха в залата. Сано едва дишаше. Шогунът се взираше с проучващ поглед в Иенобу. Видимо отблъснат от физическите недъзи на племенника си – другият му възможен избор за наследник, – той сграбчи ръката на Йошисато и заяви:

– Йошисато е мой син, мой наследник по право и мой приемник!

Присъстващите се поклониха на своя бъдещ господар с доволен шепот и примирени въздишки. Сразен, Иенобу рухна. Йошисато се поклони в знак на признателност. Янагисава отправи самодоволен поглед на Сано. Никоя друга битка, която Сано бе водил с отколешния си враг, не бе имала такъв съдбовен характер като тази, която току-що бе загубил.

– Сега, след като всичко е уредено, аз трябва да обявя още нещо – каза Янагисава. – Ще има някои промени в правителството. – Атмосферата се нажежи от паника, тъй като присъстващите осъзнаха, че е на път да започне чистка. Погледът на Янагисава се фиксира върху Иенобу. – Вие не сте необходим повече.

Мършавата челюст на Иенобу увисна.

– Какво? – извряка той.

Янагисава се усмихна.

– Чухте ме.

– Почитаеми чичо...

Шогунът махна с ръка, сякаш отпъждаше муха.

– Уволнен си. Махай се!

Впълщение на гнева и неверието, тътрейки крака, Иенобу се изниза от залата. Сано подуши железния мирис на кръв във въздуха, защото всички осъзнаха, че след като роднината на Токугава би могъл да бъде изхвърлен от двора, никой не е в безопасност.

– Огами *сан* – каза Янагисава, – вие сте освободен от мястото ви в Съвета на старейшините.

Ужасът изравни цвета на лицето на Огами с побелялата му коса.

– Но... аз съм на този пост от двадесет и пет години!

– Двадесет и пет години е предостатъчно време – отвърна Янагисава.

На Сано му беше много неприятно да вижда приятеля си толкова разстроен, но не по-малко неприятно му бе, че губи главния си съюзник в Съвета на старейшините, затова реши да се намеси.

– Старейшината Огами е един от най-компетентните съветници на Негово Превъзходителство.

– Компетентността не е проблемът – каза Янагисава. – Проблемът е лоялността. Негово Превъзходителство иска да бъде сигурен, че може да разчита на висшите си служители да бъдат лоялни към Йошисато. А той не може да разчита на Огами *сан* в това отношение.

Янагисава посочи към вратата.

Огами закуцука натам като ранено животно.

– Генерал Исогай – продължи Янагисава. – Вие сте понижен в чин капитан на армията, базирана в Езогашима.

Езогашима беше най-отдалеченият северен остров на Япония. Пламналото лице на генерал Исогай доби пурпурен оттенък.

– Не! – изрева той, стискайки юмруци. – Не можеш да ми причиниш това! Няма да отида!

– Той е най-квалифицираният армейски командир – възрази Сано. – Ние се нуждаем от него за отбраната на страната ни.

– На него не може да се разчита, че ще отбранява Йошисато. – Янагисава знаеше, че генерал Исогай е сред тези, които се бяха опитвали да блокират определянето на Йошисато за наследник. Той махна на войниците. – Можете да отидете доброволно, или пък не. Но във всеки случай, ще отидете.

Заплашен от насилствено изхвърляне от своите бивши войници, генерал Исогай се изправи. Той излезе с гордо вдигната глава, мърморейки проклетия. Сано почувства студенина от празните пространства от двете си страни. В този миг Янагисава насочи хищническия си взор към него:

– Аз поемам поста на дворецов управител!

Янагисава сияеше от триумф – той бе измъкнал от Сано поста, за който се бяха борили с години, и вероятно щеше да го задържи през целия си живот, през остатъка от управлението на шогуна и после и при Йошисато.

– Колкото до теб...

Сано знаеше, че няма смисъл да спори, да се гневи или да умолява шогуна, който избягваше да го погледне в очите. Той демонстрира стоическо достойнство въпреки ужаса, който бе сграбчил сърцето му. Янагисава не просто щеше да го уволни или понижи. Прекалено много кръв имаше между тях. Това беше краят.

Янагисава се усмихна на Сано. След всички тези години на кръвна вражда те бяха развили почти мистична връзка; всеки можеше да прочете мислите и емоциите на другия. Сано погледна към сина си Масахиро, коленичил на подиума зад шогуна. Той бе твърде млад, за да скрие страха си, но не чак толкова, за да не разбере, че Янагисава ще прати цялото семейство

на баща му на смърт, за да не остане никой, който да отмъсти за тях. Присъстващите на събранието стояха притихнали, напрегнати в очакване да чуят съдбата на Сано. Шум като от свличане на големи скални маси дойде от строителната конструкция отвън.

– Ти ще поемеш поста на главен магистрат по възстановяването – каза Янагисава.

Вълна от изумление премина през множеството. Масахиро зяпна. Сано не можеше да повярва на ушите си. Като главен магистрат по възстановяването той щеше да надзирава процеса на превръщането на купчината руини в нова столица. Янагисава го оставяше жив, и дори го запазваше в режима. Защо?

Янагисава продължи бързо да изрежда имена, понижения, пенсионирани, трансфери, преназначения. Сано наблюдаваше как съюзниците му напускат залата. Повечето крачеха стоически, с високо вдигнати глави; други плачеха. Един възрастен министър припадна и стражите го изнесоха навън. Янагисава обявяваше имената на заместниците, които влизаха в залата и коленичеха на овакантиените места. За миг цялото правителство беше реорганизирано. Сано седеше сам сред съюзниците на Янагисава.

Шогунът гледаше безизразно, без да проумява, че под носа му се извършва преврат. Лицето на Йошисато бе хладно, овладяно, спокойно. Изпълнен с доволство, Янагисава каза:

– О, почти забравих. – Той тръсна брадичката си към Масахиро. – Махни се от подиума. Ти повече няма да бъдеш ръководител на покоите на шогуна. Ще служиш като дворцов паж.

Очевидно сломен заради свалянето от досегашния си пост, Масахиро слезе от подиума, посрамен пред цялото събрание. Сано се ядоса повече заради сина си, отколкото заради себе си. Той знаеше колко много се гордеше невинното момче с поста, който бе за-

губило не по своя вина. Сано едва сдържаше порива си да стане и да започне битка с Янагисава, докато го смаже и превърне в кървава каша.

Шогунът имаше очи само за Йошисато.

– Сега ще настаня сина си в резиденцията, която е запазена за моя наследник и приемник.

Йошисато му помогна да слезе от подиума. Янагисава ги последва. Служителите наставаха и тръгнаха след тримата. Появиха се шинтоистки свещеници в бели роби. Те задумкаха тъпани и поведоха процесията извън вратата. Войниците размахваха знамена, украсени с герба на Токугава – три стилизирани листа от ружа. Ужасени от веселието, което произтече от тази небивала сеч, Сано и Масахиро следваха процесията отстрани. Появиха се музиканти, свирещи на флейти и *шамисен*. Хората, които бяха уволнени, се мотаеха до входа на двореца, прекалено замаяни, за да решат какво да правят, или твърде уплашени, за да се приберат по домовете си и да кажат на семействата си какво се бе случило. Генерал Исогай и старейшината Огами бяха сред тях. Докато Сано се насочваше към бившите си съюзници, лицето на генерал Исогай посивя. Той се хвана за сърцето и се свлече на земята.

– Някой да доведе лекар – извика Сано, коленичейки до стенещия Исогай, който едва си поемаше дъх.

В този миг Огами коленичи и изтегли късия си меч. Лицето му изглеждаше странно отпуснато, сякаш ударът по честта му бе разбил вътрешните му кости. Изведнъж заби меча в стомаха си.

Сано осъзна с ужас, че двамата му приятели бяха стигнали до границата на издръжливостта си. Но знаеше, че все още предстои да бъде изпитана неговата.